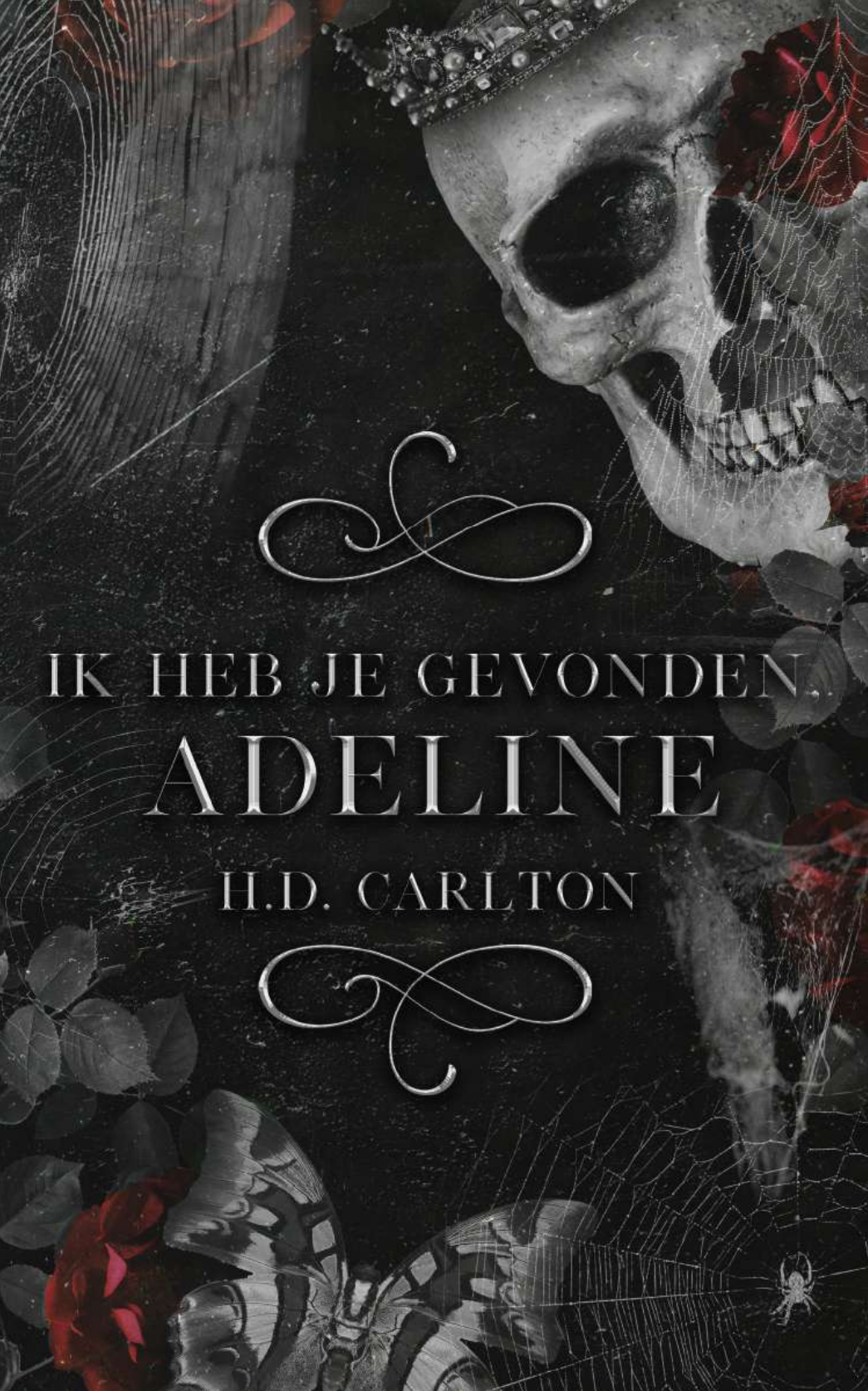

IK HEB JE GEVONDEN.
ADELINE

H.D. CARLTON

Hoofdstuk een

De Manipulator

Soms heb ik hele duistere gedachten over mijn moeder, gedachten die een normale dochter nooit zou moeten hebben.

Soms, ik ben niet altijd normaal.

‘Addie, dat is belachelijk,’ zegt mam door de speaker van mijn telefoon. Als antwoord werp ik er een boze blik naar en weiger om met haar in discussie te gaan. Als ik niet reageer, zucht ze luid. Ik haal mijn neus op. Het verbaast me dat deze vrouw Nana altijd dramatisch noemde, maar tegelijkertijd haar eigen hang naar het dramatische niet ziet.

‘Dat je grootouders je het huis hebben gegeven, betekent niet dat je er ook echt *in moet wonen*. Het is oud en het zou iedereen in die stad een plezier doen als het gesloopt werd.’

Ik bonk met mijn hoofd tegen de hoofdsteun, terwijl ik met

mijn ogen rol en geduld probeer te vinden door naar het bevreemde dak van mijn auto te kijken.

Hoe heb ik het voor elkaar gekregen om daarboven ketchup te krijgen?

‘En alleen dat *jij* het niet mooi vindt, betekent niet dat ik er niet in kan wonen,’ kaats ik droog terug.

Mijn moeder is een bitch. Zo simpel is het. Ze zoekt altijd ruzie en al sla je me dood, ik kan er niet achter komen waarom.

‘Je gaat een uur bij ons vandaan wonen! Dat is heel onhandig voor je als je ons wilt bezoeken, of niet?’

O, hoe kan ik dat ooit overleven?

Ik weet vrij zeker dat mijn gynaecoloog ook op een uur rijden zit, maar ik doe nog steeds mijn best om haar één keer per jaar te bezoeken. En die bezoeken zijn veel pijnlijker.

‘Nope,’ antwoord ik brutaal met een klinkende p. Ik ben klaar met dit gesprek. Mijn geduld duurt slechts zestig hele seconden als ik met mijn moeder praat. Daarna is mijn tank leeg en heb ik geen puf meer om enige moeite te doen het gesprek gaande te houden.

Als het niet dit is, dan is het wel dat. Ze krijgt het altijd voor elkaar om ergens over te klagen. Dit keer is het mijn keuze om in het huis te gaan wonen dat mijn grootouders me hebben nagelaten. Ik ben opgegroeid in Parsons Manor, terwijl ik naast de geesten door de gangen rende en koekjes bakte met Nana. Ik heb hier mooie herinneringen, herinneringen die ik weiger te vergeten alleen omdat mam niet overweg kon met Nana.

Ik heb de spanning tussen hen nooit begrepen, maar toen ik ouder werd en begon te begrijpen wat mams kribbigheid en onderhandse beledigingen echt betekenden, viel alles op zijn plek.

Nana had altijd een positieve, zonnige kijk op het leven, zag de wereld door een roze bril. Ze lachte en neuriede altijd, terwijl mam behept is met een eeuwige frons op haar gezicht en naar de wereld kijkt alsof haar bril gebroken is toen ze uit Nana’s vagina werd geworpen. Ik weet niet waarom haar

persoonlijkheid zich nooit verder heeft ontwikkeld dan dat van een stekelvarken; ze is niet opgevoed tot een prikkelbare bitch.

Toen ik opgroeide, hadden mijn vader en moeder een huis op slechts anderhalve kilometer afstand van Parsons Manor. Ze kon me nauwelijks om zich heen hebben, dus heb ik het grootste gedeelte van mijn jeugd in dit huis doorgebracht. Pas toen ik de deur uitging om naar de universiteit te gaan, is mam verhuisd naar een stad een uur verderop. Toen ik stopte met de studie, ben ik bij haar ingetrokken tot ik mijn leven weer op de rails had en mijn schrijverscarrière een vlucht nam.

En toen dat het geval was, besloot ik het land rond te reizen, terwijl ik me nergens echt settelde.

Nana overleed ongeveer een jaar geleden, waarna ze me het huis naliet in haar testament, maar mijn verdriet verhinderde mij om mijn intrek te nemen in Parsons Manor. Tot nu.

Mam zucht weer door de telefoon. 'Ik zou gewoon willen dat je wat meer ambitie in je leven had, in plaats van te blijven wonen in de plaats waar je bent opgegroeid, lieverd. Doe iets meer met je leven dan het te verdoen in dat huis zoals je oma deed. Ik wil niet dat je net zo waardeloos wordt als zij.'

Een snauw neemt mijn gezicht over en woede scheurt door mijn borstkas. 'Hé, mam?'

'Ja?'

'Donder op.'

Ik verbreek de verbinding, terwijl ik woest mijn vinger op het scherm druk tot ik het veelbetekenende geluidje hoor dat aangeeft dat het gesprek beëindigd is.

Hoe durft ze op die manier over haar eigen moeder te spreken, terwijl ze alleen maar geliefd en gekoesterd werd? Nana heeft haar absoluut niet behandeld zoals ze mij behandelt, dat is een ding wat zeker is.

Ik scheur een pagina uit mams boek en laat een melodramatische zucht ontsnappen, terwijl ik me omdraai en uit het zijraam kijk. Het huis in kwestie staat zijn mannetje, de top van het zwarte dak doorboort de mistroostige wolken en doemt

dreigend op boven het dichtbegroeide gebied alsof het wil zeggen *je zult mij vrezen*. Over mijn schouder kijkend zie ik dat de dichte begroeiing van bomen niet meer uitnodigend is; hun schaduwen kruipen met uitgestrekte klauwen uit de wildgroei.

Ik huiver en ben verrukt door het onheilspellende gevoel dat van dit kleine deel van de klif af straalt. Het ziet er nog precies zo uit als in mijn jeugd en het geeft me niet minder een kick om in de oneindige duisternis te staren.

Parsons Manor is gelegen op de rand van een klif, kijkt uit over de baai en heeft een oprit van ruim anderhalve kilometer lang die zich uitstrekt door een dicht begroeid gebied. De verzameling bomen scheidt dit huis van de rest van de wereld en zorgt ervoor dat je je helemaal alleen op de wereld voelt.

Soms voelt het alsof je op een compleet andere planeet bent, verbannen uit de beschaving. Het hele gebied heeft een dreigende, treurige uitstraling.

En ik hou er verdomme van.

Het huis begint af te takelen, maar het kan weer zo goed als nieuw worden met een beetje liefdevolle aandacht. Honderden druivenranken kruipen over alle zijden van het gebouw en klimmen naar de waterspuwers die op het dak aan beide zijden van het huis staan. De zwarte gevelbeplating vervaagt naar grijs en begint weg te trekken, en de zwarte verf op de raamkozijnen bladdert af als goedkope nagellak. Ik moet iemand inhuren om de grote veranda aan de voorkant een opknapbeurt te geven, omdat die aan één kant begint te verzakken.

Het grasveld had al lang een maaibeurt moeten hebben, de grassprietten zijn bijna net zo lang als ik, en de bijna anderhalve hectare aan open plekken zit boordevol onkruid. Ik durf te wedden dat er zich veel slangen genesteld hebben sinds het gras voor het laatst gemaaid is.

Nana compenseerde de zwarte kleur van het huis gewoonlijk met gekleurde bloemen tijdens de lente. Hyacinten, sleutelbloemen, violen en rododendron.

En in de herfst kropen de zonnebloemen tegen de zijkanten

van het huis omhoog, de felgele en feloranje bloemblaadjes vormden een prachtig contrast met de zwarte gevelbekleding.

Ik kan een tuin aanleggen langs de voorkant van het huis als het daar het seizoen voor is. Dit keer zal ik aardbeien en sla, maar ook kruiden planten.

Ik ben diep in gedachten verzonken als mijn ogen blijven hangen aan een beweging van boven. Er wapperen gordijnen voor het enige raam helemaal boven in het huis.

De zolder.

De laatste keer dat ik daar was, was er geen centrale luchtvoorziening daarboven. Er is niets wat die gordijnen zou kunnen laten bewegen, toch twijfel ik niet aan wat ik gezien heb.

In combinatie met de dreigende storm op de achtergrond lijkt Parsons Manor een decor uit een horrorfilm. Ik zuig mijn onderlip tussen mijn tanden en kan de lach die zich op mijn gezicht vormt niet tegenhouden.

Daar hou ik van.

Ik kan niet uitleggen waarom, maar het is zo.

Fuck wat mijn moeder zegt. Ik woon hier. Ik ben een succesvolle auteur en ik heb de vrijheid om overal te wonen. Dus wat nou als ik besluit te gaan wonen op een plek die veel voor me betekent? Dat maakt me niet iemand van lage stand omdat ik in mijn geboorteplaats blijf. Ik reis genoeg voor boekentours en conferenties; me settelen in een huis verandert daar niks aan. Ik weet wat ik verdomme wil, en het kan me niet schelen wat iemand anders daarvan vindt.

Vooraf niet mijn liefste mama.

De wolken gapen en de regen spoelt uit hun monden. Ik grijp mijn tas en stap uit mijn auto, terwijl ik de geur van frisse regen inademen. Binnen enkele seconden verandert het van een lichte miezer in een stortbui. Ik ren de trap van de veranda aan de voorkant op, waarna ik waterdruppels van mijn armen sla en mijn lichaam uitschud als een natte hond.

Ik hou van stormen, ik hou er alleen niet van om er

middenin te zitten. Ik kruip liever onder een dekentje met een kop thee en een boek terwijl ik luister naar de vallende regen.

Ik laat de sleutel in het slot glijden en draai hem om. Maar hij zit vast en weigert zelfs maar een millimeter mee te geven. Ik wrik aan de sleutel en worstel ermee tot het mechanisme eindelijk meegeeft en ik de deur kan openen.

Ik denk dat ik dat binnenkort ook moeten laten repareren.

Een ijzige tocht verwelkomt me als ik de deur open. Ik huiver door de combinatie van ijskoude regen waardoor mijn huid nog nat is en de koude, bedompte lucht. Het interieur van het huis is in schaduwen gehuld. Gedimd licht schijnt door de ramen en vervaagt langzaam als de zon achter de grijze stormwolken verdwijnt.

Ik heb het gevoel dat ik mijn verhaal moet beginnen met “het was een donkere, stormachtige nacht...”

Ik kijk op en glimlach als ik het zwart geribbelde plafond zie, gemaakt van honderden dunne, lange stukken hout. Een enorme kroonluchter hangt boven mijn hoofd, het gouden staal verwrongen in een ingewikkeld design met kristallen die aan de uiteinden hangen. Dit is altijd Nana's meest gewaardeerde bezit geweest.

De zwart-witgeblokte vloer leidt rechtstreeks naar de enorme zwarte trap, breed genoeg om er een piano overdwers tussen te laten passen, en vloeit over in de woonkamer. Mijn laarzen piepen over de tegels als ik me verder naar binnen waag.

Deze verdieping is voornamelijk een open concept, waardoor het voelt alsof de monsterlijkheid van dit huis je helemaal kan opslokken.

Het woongedeelte is links van de trap. Ik tuit mijn lippen en kijk om me heen, de nostalgie raakt me als een stomp in mijn maag. Op elk oppervlak ligt een laagje stof en de geur van mottenballen is overweldigend, maar het ziet er nog precies zo uit als de laatste keer dat ik het zag, vlak voordat Nana vorig jaar overleed.

In het midden van de woonkamer is een grote zwarte stenen open haard, waar roodfluwelen banken in een vierkant omheen staan. Een sierlijke houten koffietafel staat in het midden met een lege vaas boven op het donkere hout. Nana vulde die altijd met lelies, maar nu verzamelt hij alleen maar stof en insectenlijkjes.

De muren zijn bekleed met zwart paisley behang, afgezet tegen zware goudkleurige gordijnen.

Een van mijn favoriete plekken is de grote erker aan de voorkant van het huis, waardoor je een prachtig uitzicht hebt op het bos voorbij Parsons Manor. Tegenover het raam staat een roodfluwelen schommelstoel met een bijpassend voetenbankje. Nana zat daar altijd terwijl ze naar de regen keek, en vertelde dat haar moeder altijd hetzelfde deed.

De geblokte tegels lopen door naar de keuken met prachtige zwartgevlekte porseleinkasten en marmeren aanrechtbladen. In het midden staat een enorm eiland met aan één kant een rij zwarte barkrukken. Opa en ik zaten hier altijd te kijken hoe Nana kookte, terwijl ze in zichzelf neuriede als ze heerlijke maaltijden bereidde.

Terwijl ik de herinneringen van me af schud, haast ik me naar een grote lamp bij de schommelstoel en knip het licht aan. Ik slaak een zucht van verlichting als er een boterzacht licht van de lamp komt. Een paar dagen geleden had ik gebeld om de nutsvoorzieningen op mijn naam aan te sluiten, maar je weet het maar nooit als je met een oud huis te maken hebt.

Dan loop ik naar de thermostaat en het getal daarop veroorzaakt nog een rilling om mijn lichaam te breken.

Verdomme nog geen 17 graden.

Ik druk mijn duim op het pijltje omhoog en stop pas als de temperatuur op drieëntwintig graden staat. Koudere temperaturen kunnen mij niets schelen, maar ik heb liever dat mijn tepels niet door al mijn kleding prikken.

Ik draai me om en zie een huis dat zowel oud als nieuw is,

een huis dat in mijn hart huist zolang als ik me kan herinneren, zelfs al was mijn lichaam een tijdje afwezig.

En dan begin ik te glimlachen, terwijl ik me koester in de gotische glorie van Parsons Manor. Zo hebben mijn overgrootouders het huis aangekleed en die stijl is van generatie op generatie overgegaan. Nana zei altijd dat zij er het meest van hield als zij het helderste in de kamer was. Desondanks had ze nog steeds de smaak van een bejaarde.

Ik bedoel, echt, waarom hebben die witte sierkussens een kanten randje en een raar geborduurd boeket bloemen in het midden? Dat is niet schattig. Dat is lelijk.

Ik zucht.

‘Nou, Nana, ik ben teruggekomen. Precies zoals je wilde,’ fluister ik in de stilte.

‘Ben je klaar?’ vraagt mijn personal assistant naast me. Ik werp een blik op Marietta en merk op dat ze me afwezig de microfoon aanreikt, terwijl ze haar aandacht richt op de mensen die nog steeds het smalle gebouw binnen komen. Deze lokale boekhandel is niet berekend op zo veel mensen, maar op de een of andere manier zorgen ze ervoor dat het past.

Hordes mensen persen zich in de krappe ruimte, komen samen in één uniforme rij en wachten tot de signeersessie start. Mijn ogen dwalen over de menigte, terwijl ik stilletjes in mijn hoofd tel. Ik raak de tel kwijt na dertig.

‘Yep,’ zeg ik. Ik grijp de microfoon en nadat ik ieders aandacht heb getrokken, verstomt het geroezemoes. Tientallen ogen staren me aan, waardoor er een blos helemaal over mijn wangen trekt. Ik krijg er kippenvel van, maar ik hou van mijn lezers, dus ik kom er wel doorheen.

‘Voor we beginnen wil ik even een kort moment pakken om jullie te bedanken voor jullie komst. Ik ben ieder van jullie dankbaar en ik ben ongelooflijk blij om jullie te leren kennen. Is

iedereen er klaar voor?!’ vraag ik, terwijl ik mijn stem dwing enthousiast te klinken.

Niet dat ik *niet* enthousiast ben, maar ik voel me altijd ongelooflijk ongemakkelijk tijdens boeksigneersessies. Ik ben geen natuurtalent als het op sociale interactie aankomt. Ik ben het type dat je in de ogen kan staren met een bevroren glimlach nadat je me een vraag gesteld hebt, terwijl mijn brein het feit verwerkt dat ik de vraag niet eens gehoord heb. Meestal komt dat omdat mijn hartslag te luid in mijn oren bonst.

Ik ga op mijn stoel zitten en leg mijn pen klaar. Marietta gaat ervandoor om andere zaken af te handelen, nadat ze mij een snel *succes* heeft toegewenst. Ze is getuige geweest van mijn incidentjes met lezers en heeft de neiging om zich indirect te schamen voor mij. Ik vermoed dat dat de keerzijde is van het vertegenwoordigen van een sociale paria.

Kom terug, Marietta. Het is zoveel leuker als ik niet de enige ben die in verlegenheid gebracht wordt.

De eerste lezer komt dichterbij met mijn boek *De Zwerver* in haar handen en een stralende glimlach op haar sproeterige gezicht.

‘O mijn god, geweldig om je te ontmoeten!’ roept ze uit, terwijl ze het boek bijna in mijn gezicht duwt. Helemaal een *me-move*.

Ik glimlach breeduit en pak voorzichtig het boek.

‘Insgelijks,’ antwoord ik. ‘En hé, Team Sproetjes,’ voeg ik daaraan toe, terwijl ik met mijn wijsvinger van haar gezicht naar het mijne zwaai. Ze schenkt me een ongemakkelijk lachje, terwijl haar vingers over haar wangen dwalen. ‘Hoe heet je?’ ga ik haastig verder voordat we vastzitten in een raar gesprek over huidaandoeningen.

Jeez, Addie, en als ze nou een hekel heeft aan haar sproeten? Idioot.

‘Megan,’ antwoordt ze en spelt vervolgens haar naam voor me. Mijn hand trilt als ik voorzichtig haar naam en een kort

blijk van waardering opschrijf. Mijn handtekening is slordig, maar dat weerspiegelt wel zo'n beetje mijn gehele bestaan.

Ik geef haar het boek terug en bedank haar met een oprechte glimlach.

Als de volgende lezer dichterbij komt, vestigt de spanning zich op mijn gezicht. Er staart iemand naar mij. Maar dat is een fucking stomme gedachte, want *iedereen* staart naar mij.

Ik probeer het te negeren en schenk de volgende lezer een enorme glimlach, maar het gevoel wordt alleen maar sterker, totdat het voelt alsof een zwerm bijen onder mijn huid zoemt terwijl er een fakkel tegen mijn vlees gehouden wordt. Het voelt... het voelt anders dan alles wat ik eerder gevoeld heb. De haren in mijn nek gaan overeind staan en ik voel mijn appelwangen knalrood worden.

De helft van mijn aandacht is bij het boek dat ik signeer en de dweperige lezer, terwijl de andere helft bij de menigte is. Mijn ogen tasten subtiel de oppervlakte van de boekhandel af, in een poging de bron van mijn ongemak eruit te pikken zonder het duidelijk te laten blijken.

Mijn blik blijft hangen bij een eenzame persoon die helemaal achterin staat. Een man. De menigte verbergt het grootste deel van zijn lichaam, er piepen slechts kleine stukjes van zijn gezicht door de gaten tussen de hoofden van de mensen. Maar wat ik wel zie, laat mijn hand verstijven, midden onder het schrijven.

Zijn ogen. Het ene zo donker en bodemloos dat het voelt alsof ik in een put staar. En het andere, ijsblauw en zo licht dat het bijna wit lijkt, doet me denken aan huskyogen. Een litteken snijdt dwars door het verkleurde oog, alsof het nog niet genoeg aandacht eiste.

Als iemand zijn keel schraapt, schrik ik op, ruk mijn ogen weg en kijk weer naar het boek. Mijn pen is op dezelfde plek blijven rusten, waardoor er een grote zwarte inktvlek ontstaan is.

'Sorry,' mompel ik, terwijl ik mijn handtekening afmaak. Ik

leun naar voren en pak een boekenlegger, signeer die ook en stop die tussen het boek als een verontschuldiging.

De lezer staart me aan, ze is mijn fout alweer vergeten en haast zich weg met haar boek. Als ik weer opkijk om de man te zoeken, is hij verdwenen.

‘Addie, je hebt een goede beurt nodig.’

Als antwoord vouw ik mijn lippen om mijn rietje en slurp mijn martini van blauwe bessen zo diep als mijn mond toestaat naar binnen. Daya, mijn beste vriendin, kijkt me aan, totaal niet onder de indruk en ongeduldig, gezien haar gefronste wenkbrauwen.

Ik denk dat ik een grotere mond nodig heb. Daar zou meer alcohol in passen.

Ik zeg dit niet hardop, omdat ik mijn linkerbil erom durf te verwedden dat haar reactie zou zijn dat ik hem in plaats daarvan moet gebruiken voor een grotere pik.

Als ik doorga met zuigen op mijn rietje, leunt ze naar voren en trekt het plastic tussen mijn lippen vandaan. Ik heb de bodem van mijn glas vijftien hele seconden geleden al bereikt en ben nu alleen nog maar lucht door het rietje aan het zuigen. Meer actie heeft mijn mond het afgelopen jaar niet gehad.

‘Wow, persoonlijke ruimte,’ mompel ik, terwijl ik het glas neerzet. Ik ontwijk Daya’s ogen en kijk het restaurant door op zoek naar de serveerster, zodat ik nog een martini kan bestellen. Hoe sneller ik weer een rietje in mijn mond heb, des te sneller kan ik dit gesprek nog wat ontwijken.

‘Geen afleidingsmanoeuvres, bitch. Daar ben je niet goed in.’

We kijken elkaar in de ogen, een hartslag verstrijkt en dan barsten we beiden in lachen uit.

‘Ik ben blijkbaar ook niet goed in een goede beurt krijgen,’ zeg ik nadat ons gelach rustiger is geworden.

Daya schenkt me een koddige blik. 'Je hebt genoeg kansen gehad. Je grijpt ze alleen niet. Je bent een hete zesentwintigjarige vrouw met sproeten, een geweldig paar tieten en een kont om voor te sterven. De mannen wachten hier buiten.'

Ik haal mijn schouders op en kijk weer weg. Daya heeft niet helemaal ongelijk, in ieder geval niet over kansen hebben. Ik ben alleen in geen enkele geïnteresseerd. Ze vervelen me allemaal. Het enige wat ik krijg is *wat draag je* en *wil je langskomen*, knipoo om één uur 's ochtends. Ik draag dezelfde joggingbroek die ik de hele week al draag, er zit een mysterieuze vlek in mijn kruis, en nee, ik wil verdomme niet langskomen.

Ze steekt een verwachtingsvolle hand uit. 'Geef me je telefoon.'

Mijn ogen worden groot. 'Fuck, nee.'

'Adeline Reilly. Geef me. Je. Fucking. Telefoon.'

'Of anders?' hoon ik.

'Of ik werp mezelf over de tafel, breng je volledig in verlegenheid en krijg mijn zin toch.'

Mijn ogen vinden eindelijk de serveerster en ik wenk haar. Wanhopig. Ze haast zich naar ons toe, waarschijnlijk denkt ze dat ik een haar in mijn eten heb gevonden, terwijl in werkelijkheid mijn beste vriendin er nu één in haar reet heeft.

Ik rek het nog wat langer door de serveerster te vragen welk drankje ze aanraadt. Ik zou voor de tweede keer de drankkaart kunnen bekijken als het niet zo onbeleefd was om haar te laten wachten, terwijl ze nog andere tafeltjes heeft. Dus helaas, ik verkies een aardbeimartini boven de groene appel en de serveerster haast zich weer weg.

Zucht.

Ik geef de telefoon, waarbij ik hem extra hard in Daya's nog steeds uitgestoken hand sla, want ik haat haar. Ze lacht triomfantelijk en begint te typen, terwijl de speelse blik in haar ogen steeds groter wordt. Haar duimen gaan in turbosnelheid, waardoor de gouden ringen die eromheen zitten bijna vervagen.

Haar wijze groene ogen stralen een soort slechtheid uit die